

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 170/2023-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, Rožňavská 2, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Cdo 232/2021 z 27. októbra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. februára 2023 a doplnenou 7. marca 2023 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Cdo 232/2021 z 27. októbra 2022 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a priznať jej náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava I 24. októbra 2014 sa sťažovateľka (žalobkyňa) podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) domáhala proti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len [REDAKOVANÉ]), náhrady škody v sume 7 000 eur, ktorá jej mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom, konkrétne zbytočnými prietrahmi v konaní vedenom Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 16 C 167/2009 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 16 C 124/2004), ktoré trvalo od 26. augusta 2004 (keď sťažovateľka podala Okresnému súdu Trnava žalobu proti Trnavskej

univerzite o zaplataenie sumy 80 000 Sk, t. j. 2 655,51 eur z titulu bezdôvodného obohataenia) do 7. júna 2011 (keď nadobudol právoplatnosť v poradí tretí rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 9 Co 116/2010-91 z 13. apríla 2011, ktorým na základe odvolania sťažovateľky v poradí druhý rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 16 C 167/2009 z 22. októbra 2009 (ktorým konanie v časti o zaplataenie sumy 1 328 eur zastavil z dôvodu späťvzatia časti žaloby a vo zvyšnej časti žalobu zamietol) zmenil tak, že Trnavskú univerzitu zaviazal zaplataiť sťažovateľke sumu 1 327,76 eur. Žiadosť sťažovateľky zo 16. februára 2012 [REDAKOVANÉ] listom z 9. júla 2012 neuznalo za dôvodnú. Sťažovateľka svoj nárok na náhradu škody odôvodňovala trvaním súdneho konania (takmer 7 rokov), ktoré podľa jej názoru priamo a bezprostredne zakladá ujmu na práve na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručenom čl. 48 ods. 2 ústavy.

3. Okresný súd Bratislava I rozsudkom č. k. 20 C 190/2014 zo 16. januára 2019 žalobu sťažovateľky zamietol ako nedôvodnú. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 9 Co 136/2019 z 13. mája 2021 uvedený rozsudok Okresného súdu Bratislava I potvrdil ako vecne správny, keďže sťažovateľka v konaní nepreukázala naplnenie ani len prvého predpokladu vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, ktorým je nesprávny úradný postup spočívajúci v zbytočných prietáhoch. V odôvodnení uvedeného rozsudku Krajský súd v Bratislave konštatoval, že aj keď v čase podania žaloby právna úprava zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci neobsahovala ustanovenie, že pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietáhoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, zo žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, z právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, alebo z právoplatného rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti, ktorým ústavný súd konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (účinné od 1. januára 2013), sťažovateľka sa na zbytočné prietahy v konaní vôbec nestážovala. Vychádzajúc z obsahu spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 16 C 167/2009, Krajský súd v Bratislave dospel k názoru, že všeobecné súdy konali vo veci priebežne a bez zbytočných prietáhov, aj keď na základe podania opravných prostriedkov opakovane došlo k zrušeniu rozhodnutí súdov nižšej inštancie súdmi vyššej inštancie. Sťažovateľka v konaní o náhradu škody neprodukovala žiadne dôkazy, ktorými by preukázala vznik konkrétnych nepriaznivých následkov ňou tvrdeného nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci. Krajský súd v Bratislave nepovažoval za správny názor sťažovateľky, že právo na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vzniká už len zo samotnej existencie nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci, t. j. automaticky. Povaha a účel konaní o náhradu nemajetkovej ujmy vedených pred všeobecnými súdmi podľa zákona č. 514/2003 Z. z. sú odlišné od povahy a účelu konaní vedených ústavnými súdom alebo ESLP, ktoré sťažovateľom v prípade zistenia porušenia ich základných práv a slobôd môžu priznať finančné zadost'učinenie alebo náhradu nemajetkovej ujmy. V tejto súvislosti nemožno opomenúť ani skutočnosť, že sťažovateľkou požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy v sume 7 000 eur násobne prevyšovala plnenie, ktoré si uplatňovala

v pôvodnom konaní vedenom Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 16 C 167/2009 z titulu vydania bezdôvodného obohatenia v sume 2 655,51 eur (pričom úspešná bola v čiastke 1 327,76 eur).

4. Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, či zrušenie rozhodnutia súdu a vrátenie veci súdu nižšieho stupňa predstavuje neefektívny postup súdu nižšieho stupňa neprispievajúci k odstráneniu právnej neistoty účastníka konania, ako aj právnej otázky, či je daná priama a bezprostredná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy, a teda vzniká právo na priznanie nemajetkovej ujmy už len zo samotnej existencie nesprávneho úradného postupu, t. j. automaticky, pričom poukázala na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 207/2018 a sp. zn. 4 Cdo 130/2020 týkajúce sa nesprávneho úradného postupu orgánov verejnej moci v trestných konaniach.

5. Najvyšší súd po vyhodnotení, že dovolanie bolo podané podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, tento mimoriadny opravný prostriedok napadnutým uznesením odmietol z dôvodu jeho neprípustnosti [§ 447 písm. c) CSP]. Podľa názoru najvyššieho súdu rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý dospel k záveru, že sťažovateľka v konaní o náhradu škody neunesla dôkazné bremeno, nezáviselo od sťažovateľkou nastolenej právnej otázky, či zrušenie rozhodnutia súdu a vrátenie veci súdu nižšieho stupňa predstavuje neefektívny postup súdu nižšieho stupňa neprispievajúci k odstráneniu právnej neistoty účastníka konania. Pri ďalšej právnej otázke nastolenej sťažovateľkou, kde poukázala na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 207/2018 a sp. zn. 4 Cdo 130/2020 týkajúce sa nesprávneho úradného postupu orgánov verejnej moci v trestných konaniach, najvyšší súd nezistil, že by sa odvolací súd odklonil od jeho záverov, keďže sa tu riešili iné právne otázky, ktoré v okolnostiach posudzovaného prípadu neboli právne relevantné.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] opakovane vyslovuje názor, že právo na priznanie nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci vzniká už len zo samotnej existencie nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci, t. j. automaticky. Opačným právnym názorom sa Krajský súd v Bratislave odchyľil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, a preto malo byť dovolaniu sťažovateľky vyhovené.

7. Na podporu svojich argumentov sťažovateľka pripojila rozsudok ESLP vo veci Šárnik proti Slovenskej republike z 10. júna 2021, v ktorom sa sťažovateľ (ktorý sťažovateľku právne zastupuje v konaní pred ústavným súdom) sťažoval na neprimeranú dĺžku trestného konania, ktoré bolo vedené vo veci jeho obvinenia zo zavinenia dopravnej nehody a spôsobenia škody na zdraví. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou na dĺžku konania najprv obrátil na ústavný súd, ktorý ju uznesením č. k. IV. ÚS 348/2020-18 z 15. júla 2020 odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Európsky súd pre ľudské práva sa nestotožnil s argumentáciou vlády Slovenskej republiky, ktorá tvrdila, že celková dĺžka konania (4 roky a 7 mesiacov) nepredstavovala porušenie požiadavky primeranej

lehoty, a poukazovala na to, že konanie skončilo krátko po rozhodnutí ústavného súdu. Európsky súd pre ľudské práva dospel k záveru, že dĺžka konania bola neprimeraná, preto konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a sťažovateľovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy v sume 2 600 eur.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy uznesením najvyššieho súdu č. k. 5 Cdo 232/2021 z 27. októbra 2022 o odmietnutí dovolania sťažovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 136/2019 z 13. mája 2021 z dôvodu jeho neprípustnosti (bod 5).

9. Ústavného prieskumu rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 136/2019 z 13. mája 2021 (bod 3) sa sťažovateľka nedomáhala (§ 45 zákona o ústavnom súde).

10. Ústavnej sťažnosti predchádzala ústavná sťažnosť sťažovateľky proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 190/2014 a postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 136/2019, ktorú ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 265/2021-13 z 25. mája 2021 odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

11. Sťažovateľka ústavnému súdu nepodala ústavnú sťažnosť, ktorou by sa domáhala ústavného prieskumu rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v priebehu konania o náhradu škody, resp. vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 167/2009.

12. Ústavný súd už judikoval, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 ústavy nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy) zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie (II. ÚS 467/08, ZNaU 106/2008).

13. Zmyslom a účelom zákona č. 514/2003 Z. z. je v súlade s čl. 46 ods. 3 ústavy ustanoviť podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho úradným postupom, ktoré boli neskôr posúdené ako nezákonné.

14. Vo vzťahu k náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím základné podmienky vzniku nároku na náhradu škody ustanovuje § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., a to tým, že ustanovuje ako predpoklad na náhradu škody (okrem iného) vydanie nezákonného rozhodnutia a ďalej jeho zrušenie pre nezákonnosť príslušným orgánom. Tieto podmienky sú splnené iba vtedy, ak je vydané rozhodnutie následne zrušené na to príslušným orgánom práve z dôvodu nezákonnosti. Z takéhoto zrušujúceho rozhodnutia potom musí byť dôvod zrušenia skoršieho rozhodnutia (jeho nezákonnosť) zrejmý (II. ÚS 25/2011).

15. Všeobecný súd v konaní o náhradu škody musí skúmať všetky podmienky nároku na náhradu škody, ktorý vzniká až po splnení všetkých jeho predpokladov, teda až po tom, ako sa ukázali neúčinné iné prostriedky ochrany, resp. kompenzácie majetkovej ujmy na základe iných právnych nárokov (III. ÚS 361/09). Rovnako ostáva úlohou všeobecných súdov zhodnotiť možnosť existencie mimoriadnych výnimočných okolností prípadu, v dôsledku ktorých nemusí zrušenie právoplatného rozhodnutia súdu nevyhnutne vyplývať z nezákonnej povahy tohto rozhodnutia či z jeho rozporu s objektívnym právom, ale môže byť odôvodnené napríklad spornosťou právnej otázky zásadného významu vo veci, ktorá doteraz nebola riešená, resp. sa na jej riešenie rôznia kvalifikované názory, pričom žiadny z týchto názorov nemôže byť posúdený ako rozporný s objektívnym právom (rovnako Ústavný súd Českej republiky v náleze č. k. IV. ÚS 1391/09 z 27. decembra 2011). Takýmito výnimočnými okolnosťami sa nepopiera objektívny charakter zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu, iba sa vymedzuje rozsah pojmu nezákonné rozhodnutie, ktorého interpretácia je v zmysle uvedených ústavnoprávnych limitov zverená všeobecným súdom (m. m. IV. ÚS 159/2012).

16. Pojem „nesprávny úradný postup“ zákon č. 514/2003 Z. z. v § 9 nedefinuje. S účinnosťou od 1. januára 2013 sa v rámci uvedeného ustanovenia riešia tie prípady vzniku škôd, ktoré vznikli inou ako rozhodovacou činnosťou orgánov verejnej moci pri výkone verejnej moci, medzi ktoré patrí (aj) porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb (I. ÚS 330/2022).

17. Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom patrí v zmysle doterajšej judikatúry ústavného súdu v zásade do právomoci všeobecných súdov (napr. II. ÚS 71/04, IV. ÚS 170/2012, IV. ÚS 1/2012), pričom nezastupiteľnú funkciu pri výklade a zjednocovaní judikatúry má najvyšší súd.

18. Najvyšší súd je pri rozhodovaní o dovolaní súdom, ktorý okrem rozhodovania o právach a povinnostiach sporových strán „súdi súdy“ s dôsledkami pre súčasných i budúcich účastníkov konania a strany sporu. Rozhodnutím o dovolaní sa cez interpretáciu vdychuje život právnym normám s dôsledkami pre celé územie Slovenskej republiky (I. ÚS 336/2019).

19. Najvyšší súd v uznesení č. k. 4 Cdo 24/2004 z 1. mája 2011 uviedol, že všeobecne a v súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý – či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí – nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Pod termín „postup“ možno subsumovať ako konanie (činnosť) štátneho orgánu, tak aj jeho nekonanie (nečinnosť, alebo opomenutie)[m. m. III. ÚS 22/2017].

20. Sťažovateľka s napadnutým uznesením najvyššieho súdu nesúhlasí, pretože je presvedčená, že právo na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci vzniká automaticky, t. j. bez zohľadnenia okolností toho-ktorého prípadu (bod 6). V tejto súvislosti možno poukázať aj na uznesenie najvyššieho súdu č. k. 3 Cdo 127/2018 z 23. júna 2020 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2021 pod č. 2, v ktorom vyslovil, že „v spore o náhradu

škody spôsobenej výkonom verejnej moci je civilný súd oprávnený prejudiciálne vyriešiť otázku, či v žalobe uvedený úradný postup orgánu verejnej moci je nesprávnym úradným postupom v zmysle § 9 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Prijatie zákona č. 412/2012 Z. z. na tomto pravidle nič nezmenilo.“

21. Ústavný súd konštatuje, že uvedená námietka sťažovateľky nemá oporu nielen v rozhodovacej činnosti ústavného súdu (II. ÚS 26/95, ZNaU 7/1995; II. ÚS 40/97, ZNaU 17/1997; III. ÚS 714/2016, I. ÚS 267/2016, I. ÚS 674/2022 a iné), ale ani v rozhodovacej činnosti ESĽP, ktorý vo vzťahu k právu každého na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote súdom (čl. 6 ods. 1 dohovoru) opakovane vyslovil, že primeranosť dĺžky súdneho konania sa musí hodnotiť v rámci okolností prípadu a s odkazom na kritériá, akými sú zložitosť prípadu, správanie sťažovateľa a relevantných orgánov, a to, čo je pre sťažovateľa v prebiehajúcom konaní podstatné (rozhodnutie vo veci Sürmeli proti Nemecku z 8. 6. 2006 alebo rozhodnutie vo veci Lupeni Greek Catholic Parish a iní proti Rumunsku z 29. 11. 2016). Pre výpočet dĺžky konania sa berú do úvahy všetky opravné prostriedky vrátane mimoriadnych v tej miere, v akej bolo konanie začaté na ich základe rozhodujúce pre uplatnenie sťažovateľových práv a povinností občianskeho charakteru (rozsudok ESĽP vo veci Zwierzynski proti Poľsku z 19. 6. 2001). Z uvedeného vyplýva, že súd má záležitosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby prejednať (a s končenou platnosťou rozhodnúť) v určitej lehote, ktorá by mala byť primeranou vzhľadom na okolnosti toho-ktorého prípadu. Osobitosť každého súdneho konania je pritom daná individualitou jeho účastníkov, ako aj skutočnosťami a skutkovým stavom, ktoré sú vlastné tomu-ktorému prípadu.

22. V tomto kontexte je bez právneho významu, že ESĽP rozsudkom vo veci Šárnik proti Slovenskej republike z 10. júna 2021, ktorému predchádzalo odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľa uznesením č. k. IV. ÚS 348/2020-18 z 15. júla 2020, sťažovateľovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy v sume 2 600 eur (bod 7).

23. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil žiadnu takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v Civilnom sporovom poriadku (§ 447 a § 451) vo väzbe na rozhodné okolnosti veci zistené odvolacím súdom. Odmietnutie dovolania sťažovateľky v danom prípade nepredstavuje odopretie spravodlivosti v podobe neochoty najvyššieho súdu zaoberať sa dovolacími námietkami sťažovateľky.

24. Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť dovolacieho súdu akceptovať dôvody prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného práva. V inom prípade by totiž najvyšší súd stratil možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené (I. ÚS 145/2010).

25. Keďže medzi uznesením najvyššieho súdu a obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení, ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

26. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2023

predsedníčka senátu